

Fariseul și vameșul

Versetul cheie: „Vă spun că acesta s-a dus acasă îndreptătit, mai degrabă decât celălalt; căci oricine se înalță va fi smerit, iar cel ce se smerește va fi înălțat.”
Luca 18:14

Pasaje biblice selectate:
Luca 18:9-14

Fariseii erau considerați o clasă foarte religioasă printre evrei. Erau devotați, cel puțin în aparență, și foarte stricți în respectarea tradițiilor lor. În interior, însă, după cum ne spune Domnul, ca grup erau departe de a fi dreți. „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici!” Isus, pentru că le putea citi inimile, era competent să facă declarația suplimentară că erau ca niște morminte, frumoase și albe pe dinafară, dar pline de putreziciune pe dinăuntru. Matei 23:27

Există grupuri similare în creștinismul de astăzi – cei care sunt morali în exterior, foarte meticuloși, exacti, scrupuloși și totuși nu sunt plăcuți Domnului. Ei sunt mândri de neprihănirea lor și nu realizează că, deși pot fi în mod natural mai puțin depravați decât alții, nu au nimic cu ce să se laude. Ei, ca toată omenirea,

sunt departe de a fi perfecti. „Nu este niciunul neprihănit, niciunul măcar. ... Toți s-au abătut.” (Romani 3:10-12). Parabola din lecția noastră are scopul de a arăta că Dumnezeu privește cu mai multă simpatie și compasiune persoana mai păcătoasă, care este umilă și își recunoaște starea, decât persoana mai bună din punct de vedere moral, care se laudă cu neprihănirea sa presupusă.

Pilda începe astfel: „Doi oameni s-au dus la templu să se roage; unul era fariseu, iar celălalt vameș. Fariseul stătea în picioare și se ruga astfel în sinea lui: «Doamne, Ți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, care sunt răpitori, nedrepti, adulteri, sau chiar ca acest vameș. Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din tot ce am»”. (Luca 18:10-12). Fariseul care se considera drept era, în mod evident, în multe privințe, o persoană cu o moralitate bună. Cu toate acestea, era foarte mândru și se lăuda cu faptele sale drepte. De asemenea, era foarte rapid în a-i condamna pe ceilalți, un semn revelator al unei stări sufletești precare.

Celălalt om din parabolă – un vameș, sau colector de taxe – era dintr-o clasă socială inferioară și, în general, disprețuit de oameni. Avea multe slăbiciuni și păcate, dar își dădea seama de starea sa. „Vameșul, stând departe, nici măcar nu ridică ochii

spre cer, ci se bătea în piept, zicând: «Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!»” Luca 18:13

Toți creștinii, în virtutea relației lor cu Dumnezeu, a acoperirii păcatelor lor, a zămislirii Duhului și a lucrării transformatoare care progresează în inimile lor, au toate motivele să-I mulțumească Domnului. Cu toate acestea, ei nu au nimic cu ce să se laude, sau, după cum spune apostolul Pavel: „Ce te face diferit de ceilalți? Ce ai tu și nu ai primit? ... de ce te lauzi ca și cum nu ai fi primit?” 1 Corinteni 4:7

Dacă, așadar, diferența dintre noi și ceilalți este recunoscută ca provenind de la Domnul și de la lucrarea Sa de har în noi, mai degrabă decât de la noi înșine, aceasta este atitudinea potrivită a inimii. Toți cei care au această conștientizare pot mulțumi în mod corespunzător Domnului că, în această privință, sunt diferiți de ceilalți. Numai prin Dumnezeu și Fiul Său, Hristos Isus, suntem diferiți. „Prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu vine de la voi înșivă: este darul lui Dumnezeu: nu din fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, creați în Cristos Isus.” Efeseni 2:8-10